

ΘΕΜΑ Α

Α1.

Α. Κόμμα Γ. Θεοτόκη Σελ. 93 σχ. βιβλίου

Από τα αντιβενιζελικά κόμματα, πιο αδιάλλακτα ήταν τα κόμματα του Δημητρίου Ράλλη και του Κυριακούλη Μαυρομιχάλη, ενώ το κόμμα του Γ. Θεοτόκη ήταν πιο μετριοπαθές. Ζητούσε να διορθώσει αυτά που θεωρούσε λάθη των Φιλελευθέρων. Συμφωνούσε με την πάση θυσία αύξηση των εξοπλισμών και ζητούσε φορολογικές ελαφρύνσεις για τους μικροεισοδηματίες. Από το κίνημα στο Γουδί έως τη συνταγματική κρίση του 1915, μεταξύ των αντιβενιζελικών κομμάτων το θεοτοκικό κόμμα είχε τη μεγαλύτερη εκλογική βάση, και έτσι αποτέλεσε τον πυρήνα των Αντιβενιζελικών.

Β. Διχοτόμηση του χαρτονομίσματος Σελ. 50 σχ. Βιβλίου

Το Νοέμβριο του 1920 η φιλοσυμμαχική κυβέρνηση του Βενιζέλου έχασε τις εκλογές και την εξουσία ανέλαβαν τα φιλοβασιλικά κόμματα που έσπευσαν να επαναφέρουν τον ανεπιθύμητο στους συμμάχους βασιλιά Κωνσταντίνο. Οι σύμμαχοι, σε αντίποινα, έσπευσαν να αποσύρουν την κάλυψη του χαρτονομίσματος και έτσι, ένα σημαντικό τμήμα της νομισματικής κυκλοφορίας βρέθηκε χωρίς αντίκρυσμα. Το Μάρτιο του 1922 τα δημοσιονομικά δεδομένα έφτασαν σε πλήρες αδιέξοδο, το οποίο αντιμετωπίστηκε με έναν απρόσμενο τρόπο. Λίγους μήνες πριν από την κατάρρευση του Ελληνικού Μετώπου στη Μικρά Ασία, η Κυβέρνηση προέβει σε ένα πρωτότυπο εσωτερικό αναγκαστικό δάνειο, με διχοτόμηση του χαρτονομίσματος. Το αριστερό τμήμα εξακολουθούσε να κυκλοφορεί στο 50% της αναγραφόμενης αξίας, ενώ το δεξιό ανταλλάχθηκε με ομολογίες του Δημοσίου. Η επιχείρηση στέφθηκε από επιτυχία, το κράτος απέκτησε 1.200.000.000 δραχμές και το πείραμα επαναλήφθηκε το 1926. Φυσικά, ο νομισματικός αυτός ελιγμός δεν στάθηκε ικανός να προλάβει τη Μικρασιατική καταστροφή και τις βαρύτατες συνέπειές της.

Γ. Επιτροπή Αποκατάσεως Προσφύγων (ΕΑΠ) Σελ. 153 και 156 σχ. βιβλίου

Οργανισμός που δημιουργήθηκε μετά την άφιξη των προσφύγων στην Ελλάδα με σκοπό την αποκατάστασή τους. Η ελληνική κυβέρνηση μπροστά στο τεράστιο έργο της περίθαλψης και της αποκατάστασης των προσφύγων που έπρεπε να αναλάβει, ζήτησε τη βοήθεια της Κοινωνίας των Εθνών (ΚτΕ). Με πρωτοβουλία της ΚτΕ, το Σεπτέμβριο του 1923 ιδρύθηκε ένας αυτόνομος οργανισμός με πλήρη νομική υπόσταση, η Επιτροπή Αποκατάσεως Προσφύγων (ΕΑΠ), με έδρα την Αθήνα. Βασική της αποστολή ήταν να εξασφαλίσει στους πρόσφυγες παραγωγική απασχόληση και οριστική στέγαση. Η ΕΑΠ λειτούργησε μέχρι το τέλος του 1930. Με ειδική σύμβαση μεταβίβασε στο Ελληνικό Δημόσιο την περιουσία της, καθώς και τις υποχρεώσεις που είχε αναλάβει απέναντι στους πρόσφυγες.

A2.

α. Λάθος

β. Σωστό

γ. Λάθος

δ. Σωστό

ε. Σωστό

ΘΕΜΑ Β1

Η πρώτη δημόσια εμφάνιση του Βενιζέλου ως ελλαδίτη πολιτικού έγινε στις 5 Σεπτεμβρίου 1910 με μία ομιλία στην πλατεία Συντάγματος, στην οποία έκανε προγραμματικές δηλώσεις, με τις οποίες υποστήριξε μετριοπαθείς μεταρρυθμίσεις. Προανήγγειλε την ίδρυση ενός κόμματος αρχών, το οποίο θα ήταν φορέας των μεταρρυθμίσεων. Το κόμμα ιδρύθηκε και τυπικά στις 22 Αυγούστου 1910, από μέλη της Εθνοσυνέλευσης. Όσον αφορά τη δομή του βενιζελικού κόμματος, αυτό ήταν σε μεγάλο βαθμό προσωποπαγές. Ο Βενιζέλος, με ισχυρή θέση στο Κοινοβούλιο και μεγάλο κύρος, είχε τα πάντα υπό τον έλεγχό του, όπως και ο Τρικούπης. Οι σύνδεσμοι Φιλελευθέρων που είχαν ιδρυθεί δεν έπαιζαν κάποιον ιδιαίτερο ρόλο στη διαμόρφωση της πολιτικής του κόμματος και δεν διέφεραν σημαντικά από τις τοπικές ομάδες φίλων που σχημάτιζαν τα παραδοσιακά κόμματα. Το 1912 άρχισε να αναδιοργανώνεται το κόμμα, με την ίδρυση Λέσχης Φιλελευθέρων στην Αθήνα και σε ορισμένες άλλες εκλογικές περιφέρειες. Οι βενιζελικοί είχαν πλάσει στο νου τους ένα ιδεατό κόμμα, χωρίς τις μικρότητες και τις διχόνοιες της παλιάς πολιτικής ελίτ, όμως αυτό δεν είχε σχέση με την πραγματικότητα. Η ηγεσία έπρεπε αναγκαστικά να λαμβάνει υπόψη κοινωνικά και τοπικά συμφέροντα καθώς και αντιπαλότητες ανάμεσα σε στελέχη, όπως συνέβαινε και σε κάθε άλλο κόμμα.

ΘΕΜΑ Β2

Η πρώτη κυβέρνηση της Κρητικής Πολιτείας εργάστηκε με ζήλο και απέδωσε σε σύντομο χρονικό διάστημα σημαντικό έργο. Εξέδωσε πολύ γρήγορα νόμους και διατάγματα, έκοψε κρητικό νόμισμα (την κρητική δραχμή), ίδρυσε την Κρητική Τράπεζα, οργάνωσε ταχυδρομική υπηρεσία και Χωροφυλακή με Ιταλούς αξιωματικούς και υπαξιωματικούς (καραμπινιέρους). Ιδιαίτερη ήταν η μέριμνα για την εκπαίδευση και τη δημόσια υγεία. Αντιμετωπίστηκε το μεγάλο πρόβλημα της λέπρας, που είχε προσλάβει ενδημική μορφή στις πόλεις και τα χωριά της Κρήτης, με την οργάνωση του λεπροκομείου της Σπιναλόγκας (1903), ιδρύθηκαν πολλά σχολεία και διορίστηκαν δάσκαλοι. Ένα σοβαρό ζήτημα, που επίσης αντιμετωπίστηκε με επιτυχία, ήταν το καθεστώς της τοπικής Εκκλησίας. Με τον Οργανικό Νόμο του 1900, δόθηκε λύση σε ακανθώδη εκκλησιαστικά ζητήματα, όπως ήταν η σχέση της Εκκλησίας της Κρήτης με το Οικουμενικό Πατριαρχείο και η εκλογή Μητροπολίτη και Επισκόπων. Το βασικό σχήμα, που ισχύει με μικρές τροποποιήσεις έως σήμερα, είναι ένα καθεστώς ημιαυτόνομης Εκκλησίας, της οποίας ο Προκαθήμενος εκλέγεται από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και η Κρητική Πολιτεία εκδίδει το Διάταγμα της αναγνώρισης και εγκατάστασής του.

ΘΕΜΑ Γ

Γ1

Α. δημιουργία προσφυγικού συνοικισμού στην Ερμούπολη σελ. 121 -122 Σ.Β + κείμενο Α παραθέματα

<p>Εισαγωγή: Μελετώντας κανείς τους πρόσφυγες που ήρθαν στα από τα νησιά του Αιγαίου και την Κρήτη στην περίοδο της ελληνικής επανάστασης (1821 – 1827) αξίζει να δει αναλυτικότερα τη δημιουργία της Ερμούπολης στη Σύρο.</p>	
<p>Αποτελεί αντιπροσωπευτικό δείγμα ίδρυσης και εξέλιξης ενός αυτοτελούς και ακμαίου προσφυγικού συνοικισμού κατά τη διάρκεια της Επανάστασης, ο οποίος βασίστηκε στην πρωτοβουλία των οικιστών του, χωρίς κυβερνητική αρωγή. Η περιοχή, που το 1825 πήρε το όνομα Ερμούπολη από τους πρόσφυγες οικιστές της, άρχισε να συγκεντρώνει από το 1821 έως το 1824 Έλληνες πρόσφυγες απ' όλα τα μέρη της Ελλάδας: Μικρασιάτες, Ψαριανούς, Κρήτες και κυρίως Χίους.</p>	<p>Σύμφωνα με το δευτερογενές ιστορικό παράθεμα οι πρόσφυγες ήταν και από</p> <ul style="list-style-type: none"> • Θεσσαλία • Μακεδονία • Τήνο • Κυδωνίες (Αϊβαλί)
	<p>Αναφορικά με την κοινωνική τους προέλευση ο Βακαλόπουλος επισημαίνει πως αρχικά κατέφτασαν τα φτωχότερα τμήματα του προσφυγικού πληθυσμού και μόνο όταν η Σύρος έδειξε τις οικονομικές και εμπορικές τις προοπτικές τα πλουσιότερα (κυρίως Έλληνες του εξωτερικού)</p> <p><i>Οι ευρόντες άσυλον εις την Σύρον συγκατελέγοντο μεταξύ των πτωχότερων, διότι οι πλούσιοι συνήθως κατέφευγον εις τας Ιονίους νήσους και εις την Ευρώπην. Μετ' ολίγον όμως, ότε κατενοήθη η σπουδαιότης του λιμένος της νήσου δια την διεξαγωγήν του εμπορίου της Ανατολής, ήρχισαν να προσφεύγουν και πλούσιοι ομογενείς. [...]</i></p>
<p>Η συμφόρηση που είχε επέλθει στα γειτονικά νησιά, η θέση του λιμανιού και η ουδέτερη στάση που τηρούσε το νησί στα πρώτα χρόνια της Επανάστασης προκάλεσαν την αθρόα προσέλευση.</p>	
<p>Οι ντόπιοι Συριανοί κατοικούσαν στην Άνω</p>	<p>Ο συγγραφέας του παραθέματος επιβεβαιώνει</p>

<p>Σύρο, μακριά από την παραλία, στην οποία συγκεντρώθηκαν οι νεοφερμένοι. Σύντομα η αυξημένη προσέλευση προσφύγων προκάλεσε την επιφυλακτικότητα και, στη συνέχεια, τις αντιδράσεις των ντόπιων, κυρίως λόγω κτηματικών διαφορών. Τη διάσταση υποδαύλιζε επιπλέον η διαφορά δόγματος μεταξύ των καθολικών ντόπιων και των ορθόδοξων προσφύγων.</p>	<p>πως την αρχική ανεκτική στάση των ντόπιων διαδέχτηκαν οι συγκρούσεις που εκπήγαζαν από την πύκνωση των προσφύγων στην παραλία του νησιού, από τον ανταγωνισμό για τη καλλιεργήσιμη γη και από την μακραίωνη διάσταση μεταξύ καθολικών και ορθόδοξων. Η βασικότερη όμως διάσταση της αντιπαράθεσης αυτής ήταν η οικονομική, αφού ο Βακαλόπουλος αποφαίνεται πως η κατάληψη μέρους της ακίνητης περιουσίας των ντόπιων από τους πρόσφυγες δημιούργησε «επεισόδια» που δεν είναι καθόλου «άξια απορίας».</p>
	<p>Συμπερασματικά, η ίδρυση του προσφυγικού συνοικισμού της Ερμούπολης είναι μια σημαντική στιγμή στην ιστορία των προσφυγικών ρευμάτων στον 19^ο αιώνα.</p>

Β λόγοι ανάδειξης Σύρου σε ναυτιλιακό κέντρο

Σελ. 20 – 21 Σ.Β + κείμενο Β παραθέματα

<p>Εισαγωγή: Η ελληνική επανάσταση είχε σημαντικό οικονομικό κόστος στην ελληνική ναυτιλία, που μεταξύ άλλων, συνετέλεσε στην παρακμή ναυτιλιακών κέντρων όπως τα Ψαρά και το Γαλαξίδι. Στα αμέσως επόμενα χρόνια αναδείχθηκαν νέα ναυτιλιακά κέντρα με σημαντικότερο τη Σύρο.</p>	
<p>Στο ελληνικό κράτος, στη θέση των παλιών κέντρων που παρήκμασαν, αναδείχθηκαν νέα. Το πιο σημαντικό απ' αυτά ήταν η Σύρος, η οποία στη διάρκεια της Επανάστασης δέχθηκε κύματα προσφύγων, κυρίως από τη Χίο</p>	
<p>Η στρατηγική θέση του νησιού, στο κέντρο του Αιγαίου και πάνω ακριβώς στις διαδρομές που συνέδεαν τα Στενά και τη Μαύρη Θάλασσα με τους μεσογειακούς δρόμους του εμπορίου, συνέβαλε στη δημιουργία ισχυρότατου –όχι μόνο για τα ελληνικά μέτρα– ναυτιλιακού κέντρου.</p>	<p>Η προνομιακή θέση του νησιού γεωστρατηγικά υπογραμμίζεται και από τη Χριστίνα Αγριαντώνη, συγγραφέα του δεύτερου κειμένου, η οποία αναφέρεται στην «ζηλευτή θέση» της Σύρου</p> <p>, πάνω στο σταυροδρόμι των θαλάσσιων δρόμων που συνδέουν την Κωνσταντινούπολη, τη Σμύρνη, τη Θεσσαλονίκη ή τη Μαύρη Θάλασσα με τα</p>

ΔΙΑΚΡΟΤΗΜΑ

Τα καλύτερα Φροντιστήρια της πόλης

	μεγάλα λιμάνια της δυτικής Μεσογείου,
Στην ανάπτυξη αυτή σημαντικό ρόλο διαδραμάτισε η δυναμική παρουσία και δραστηριότητα των ελληνικών παροικιών στα κυριότερα εμπορικά κέντρα της περιοχής: στα λιμάνια της Νότιας Ρωσίας, στις εκβολές του Δούναβη, στην Κωνσταντινούπολη, στη Σμύρνη και αργότερα στην Αίγυπτο.	
	Μια άλλη παράμετρος που συνετέλεσε στην ανάδειξη του νησιού σε αξιόλογο ναυτιλιακό κέντρο ήταν η προστασία που απόλαυσε από τις πολεμικές συγκρούσεις των επαναστατικών χρόνων. Και τούτο γιατί σημαντικό μέρος των κατοίκων της ήταν καθολικοί και το νησί προστατευόταν από τη Γαλλία κατά τη διάρκεια των πολεμικών συρράξεων.
	Επίλογος: Συμπερασματικά, όπως συνοψίζεται μέσα από τη δεύτερη πηγή σύντομα, στις αρχές του 19 ^{ου} αιώνα η Σύρος θα γίνει το εμβληματικότερο εμπορικό κέντρο του Αιγαίου.

Δ ΜΕΡΟΣ

A)

Οι Έλληνες της Διασποράς αναδείχθηκαν πρωτεργάτες στους αγώνες για τη δημιουργία μιας αυτόνομης ποντιακής δημοκρατίας με βασικούς εκ- προσώπους τους Κ. Κωνσταντινίδη από τη Μασσαλία. Ο ξεριζωμός των Ελλήνων της Μικράς Ασίας ευαισθητοποίησε τους Έλληνες της Ρωσίας, οι οποίοι ήδη από το Α΄ Πανελλήνιο Συνέδριο, τον Ιούλιο του 1917 στο Ταϊγάνιο αποφάσισαν την εκλογή Κεντρικού Συμβουλίου για τη δημιουργία ανεξάρτητου Ποντιακού Κράτους, με προσωρινή έδρα την πόλη Ροστόβ.

Για πρώτη φορά οι Πόντιοι της Διασποράς οργανώθηκαν σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Ελλάδας (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Καβάλα, Βόλο), καθώς επίσης και στις πόλεις του εξωτερικού. Στην Ευρώπη πρωτεργάτης του αγώνα ήταν ο Κ. Κωνσταντινίδης, ο οποίος από τη Μασσαλία με διαδοχικά υπομνήματα ενημέρωνε τις συμμαχικές δυνάμεις για την τραγική κατάσταση που επικρατούσε στον Πόντο. *Τα παραπάνω επιβεβαιώνονται από το δευτερογενές παράθεμα Α. Πιο αναλυτικά αναφέρει ότι το ελληνικό κράτος είχε βρεθεί στην πλευρά των νικητών σε αντίθεση με την ηττημένη Οθωμανική αυτοκρατορία. Συνεπώς αυτές οι εξελίξεις δημιούργησαν στον Κωνσταντινιδητην αίσθηση ότι πρέπει άμεσα να συγκαλέσει το Παμποντιακόν Συνέδρι στην Μασσαλία στις 22/01/1918. Αυτός ξεκάθαρα πίστευε πως δεν έπρεπε να καθυστερήσουν να ξεκινήσουν οι ενέργειες τουβουλευτηρίου καθώς υπήρχε ο κίνδυνος να μείνει ο Πόντος εκτός των πολεμικών ζητημάτων. Ο ίδιος επίσης τύπωσε και κυκλοφόρησε χάρτη που όριζε τα σύνορα της προτεινόμενης πο- ντιακής δημοκρατίας. Αυτό το χάρτη τύπωσε και σε απλό σχήμα ταχυδρομικού δελτίου (καρτ-ποστάλ) με γραπτό κείμενο στα γαλλικά: «Πολίτες του Πόντου ξεσηκωθείτε! Θυμίστε στα φιλελεύθερα έθνη τα ύψιστα δικαιώματά σας για τη ζωή και την ανεξαρτησία». Η ρωσική επανάσταση ξεσήκωσε τους Έλληνες του Πόντου για το δικό τους εθνικό αγώνα, ενώ στο πρώτο παγκόσμιο Παν- ποντιακό Συ- νέδριο, που οργανώθηκε στη Μασσαλία το Φεβρουάριο του 1918, ο ίδιος ο Κ. Κωνσταντινίδης, με τηλεγράφημα που έστειλε στον Α. Τρότσκι, ζήτησε επίσημα την υποστήριξη της Σοβιετικής Ένωσης.*

B)

Η κυβέρνηση του Ελευθερίου Βενιζέλου ήταν αρχικά σύμφωνη με τον αγώνα και τις εθνικές διεκδικήσεις των Ποντίων. *Τα παραπάνω στοιχεία τα επιβεβαιώνει το κείμενο Α. Συγκεκριμένα κάνει λόγο για τις προπολεμικές δεσμεύσεις των νικητριών Δυνάμεων σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αυτοδιάθεσής τους για την αναδιοργάνωση του μεταπολεμικού κόσμου, κάτι το οποίο δημιούργησε τις προϋποθέσεις για τη διατύπωση κάθε είδους εθνικών διεκδικήσεων. Επιπλέον, το δευτερογενές παράθεμα Β αναφέρει ότι οι εδαφικές διεκδικήσεις της Ελλάδας διατυπώθηκαν αναλυτικά στο υπόμνημα που υπέβαλε ο Βενιζέλος προς τη Συνδιάσκεψη στις 17/30 Δεκεμβρίου 1918. Στο συνέδριο Ειρήνης όμως στο Παρίσι, που άρχισε το Δεκέμβριο του 1918, ο Ελ. Βενιζέλος πιέστηκε από τις συμμαχικές δυνάμεις και δεν συμπεριέλαβε τον Πόντο στο φάκελο των ελληνικών διεκδικήσεων, και, παρά τις έντονες διαμαρτυρίες των Ελλήνων του Πόντου, συμφώνησε να παραχωρηθεί η περιοχή στην υπό ίδρυση Αρμενική Δημοκρατία. Ο Αντώνης Κλάψης στηρίζει την παραπάνω άποψη. Αναλυτικότερα, τονίζει ότι υπήρχαν αντικειμενικές δυσχέρειες που προέκυπταν λόγω της γεωγραφικής απομόνωσής του Πόντου από τις υπόλοιπες περιοχές με πυκνό ελληνικό πληθυσμό κι ο Βενιζέλος απέφυγε να διατυπώσει διεκδικήσεις για τον Πόντο. Η Ελλάδα, ακόμα και αν εξασφάλιζε τη συγκατάθεση των Μεγάλων Δυνάμεων, δεν ήταν σε θέση να παρέμβει στρατιωτικά στην περιοχή προκειμένου να επιβάλει με τη δύναμη των όπλων, εάν αυτό*

απαιτούνταν, τη θέλησή της. Ταυτόχρονα, δεδομένου ότι σοβαρές αμφιβολίες εκφράζονταν για τη δυνατότητα των Ποντίων να αντιμετωπίσουν μόνοι τους ενδεχόμενες τουρκικές πιέσεις, ο Βενιζέλος απέρριψε και τη λύση της ίδρυσης ανεξάρτητου ποντιακού κράτους. Εισηγήθηκε, ωστόσο, την ενσωμάτωση του Πόντου [...] στη νεοσυσταθείσα Αρμενική Δημοκρατία, στο πλαίσιο της οποίας εικαζόταν ότι οι Έλληνες θα απολάμβαναν πλήρους ισονομίας και ισοπολιτείας, διασφαλίζοντας έτσι τη συνέχιση της παρουσίας τους και την ευημερία τους στις πατρογονικές τους εστίες. Επιπρόσθετα το κείμενο Γ που αποτελεί δευτερογενή πηγή αναφέρει ότι στις αρχές Φεβρουαρίου 1919, αναπτύσσοντας ο Βενιζέλος στο Ανώτατο Συμβούλιο τις ελληνικές διεκδικήσεις, εξέφρασε την αντίθεσή του για τη δημιουργία Ποντιακής Δημοκρατίας και υποστήριξε την ένταξη της Τραπεζούντας στο Αρμενικό κράτος. Η πρόταση του Ελ. Βενιζέλου προκάλεσε μεγάλη απογοήτευση στους Έλληνες του Πόντου, οι οποίοι στα διάφορα συνέδρια που πραγματοποιήσαν στο Μπακού, στο Κρασονοντάρ, στο Βατούμ και στη Μασσαλία, διαμαρτυρήθηκαν έντονα για τη στάση της ελληνικής κυβέρνησης. Το κείμενο Γ επιβεβαιώνει τα παραπάνω ιστορικά γεγονότα λέγοντας πως όπως ήταν φυσικό η παραπάνω τακτική προκάλεσε και πάλι αντιδράσεις των Ποντίων, που στην Κωνσταντινούπολη εκδηλώθηκαν με την υποβολή υπομνημάτων προς τους αρμοστές των Δυνάμεων, στα οποία επαναλάμβαναν το αίτημα της ενώσεως με την Ελλάδα ή τουλάχιστον της δημιουργίας «Ελληνικής Δημοκρατίας του Πόντου». Πολλά ποντιακά σωματεία έστειλαν τότε τηλεγραφήματα στο Παρίσι για να μεταπείσουν τον πρωθυπουργό, τον οποίο επισκέφθηκε μάλιστα τον Απρίλιο του 1919 ο μητροπολίτης Χρυσανθος.

Επιμέλεια:

Στερνάκας Δημήτρης, Αθανασάκη Ανθή, Σάββα Μαρία, Μελισσουργού Μαριάνθη, Χατζηκαλυμνίου Χαρά, Γκελτής Θεοδόσης, Βάρσος Χρόνης, Συρεπίσιος Γεώργιος, Γεωργέλης Βασίλης, Νοτάκης Αντώνης, Αινίτου Ελένη

και τα κέντρα ΔΙΑΚΡΟΤΗΜΑ: Πειραιάς, Κερατσίνι, Διαδικτυακό, Μοσχάτο, Περιστέρι Νέα Ζωή, Κυκίς, Ραφήνα, Παγκράτι Κέντρο, Λαμία, Άγιος Νικόλαος Κρήτης, Καβάλα, Ηράκλειο Κρήτης